

2015/2118(INI)

11.4.2016

OPINIA

Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

dla Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia

w sprawie wdrażania dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar z perspektywy równości płci
(2015/2118(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Malin Björk

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
  - uwzględniając Konwencję ONZ z 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
  - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.,
  - uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencję stambulską),
  - uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r., oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin +5, Pekin +10 i Pekin +15 oraz na konferencji przeglądowej Pekin +20,
  - uwzględniając art. 5 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- A. mając na uwadze, że w trzyletnim okresie 2010–2012 69% zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi było wykorzystywanych seksualnie, 19% zmuszanych do pracy, a 12% było wykorzystywanych w inny sposób np. pobierano od ich narządy lub wyzyskiwano do działalności przestępczej; mając na uwadze, że kobiety stanowią 67% ofiar handlu ludźmi zarejestrowanych w tym okresie, mężczyźni 17%, dziewczynki 13%, a chłopcy 3%, łącznie z osobami transpłciowymi; mając na uwadze, że różnym formom nielegalnego handlu należy przeciwdziałać za pomocą specjalnie dostosowanych środków politycznych;
- B. mając na uwadze, że – jak stwierdzono we wspólnym komentarzu ONZ dotyczącym dyrektywy UE w sprawie podejścia opartego na poszanowaniu praw człowieka (z 2011 r.), liczne agencje ONZ przypominają, iż należy przyznać, że proceder handlu ludźmi, zarówno kobietami, jak i mężczyznami faktycznie istnieje, oraz przeanalizować różnice i podobieństwa w doświadczeniach kobiet i mężczyzn, jeśli chodzi o różne formy narażenia i przemocy;
- C. mając na uwadze, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa, która nie może być akceptowana w społeczeństwie opierającym się na poszanowaniu praw człowieka, w tym równości kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że handel ludźmi ma charakter transnarodowy oraz że europejskie podejście, zarówno do monitorowania tego zjawiska, jak i koordynowania odpowiedzi na nie, jest niezbędne, aby skutecznie zwalczać ten

rodzaj przestępczości zorganizowanej;

- D. mając na uwadze, że dyrektywa 2011/36/UE przewiduje kary za następujące czyny umyślne: werbowanie, transport, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie osób, w tym wymianę lub przekazanie kontroli nad tymi osobami, z zastosowaniem groźby lub przemocy bądź innych form przymusu, uprowadzenia, oszustwa, podstępu, poprzez nadużycie uprawnień lub wykorzystanie sytuacji bezbronności, lub też wręczenie lub przyjęcie płatności lub korzyści dla uzyskania zgody osoby sprawującej kontrolę nad inną osobą, w celu wyzysku.; mając na uwadze, że sprawozdanie z własnej inicjatywy, na którym opiera się ta opinia, ogranicza się do analizy wdrożenia dyrektywy 2011/36/UE;
- E. mając na uwadze, że aby działania zapobiegające handlowi ludźmi były skuteczne, należy w nich uwzględnić pierwotne przyczyny handlu ludźmi oraz związane z nimi czynniki zachęcające i zniechęcające, w tym zmniejszenie popytu i oferowanie usług z udziałem ofiar handlu ludźmi;
- F. mając na uwadze, że popyt na kobiety, dziewczęta, mężczyzn i chłopców w branży prostytutki jest decydującym czynnikiem powodującym handel ludźmi co celów wykorzystania seksualnego; mając także na uwadze, że zapotrzebowanie na tanią siłę roboczą i niezdolność do zapewnienia poszanowania praw pracowniczych są czynnikami powodującymi handel ludźmi z zamiarem ich wyzysku jako pracowników;
- G. mając na uwadze, że istnieją sprzeczności między dyrektywami 2004/81/WE i 2009/52/WE a dyrektywą 2011/36/UE, uniemożliwiające ofiarom handlu ludźmi korzystanie z właściwego wsparcia i pomocy, które nie byłyby uzależnione od ich udziału w postępowaniach sądowych;
- H. mając na uwadze, że identyfikacja ofiar pozostaje wyzwaniem, oraz mając na uwadze, że aby pomóc ofiarom handlu ludźmi oraz ścigać i osądzić handlarzy ludźmi, należy wzmocnić wsparcie i ochronę ofiar, przewidując prawo ofiary do legalnego pobytu i pracy w państwie członkowskim, do którego została ona nielegalnie przewieziona, a jednocześnie poprawić ich dostęp do wymiaru sprawiedliwości i odszkodowań;
- I. mając na uwadze, że wyzysk ludzi do spektakli seksualnych należy uznać za handel ludźmi;
- J. mając na uwadze, że nowe technologie i internet mogą w skali światowej ułatwić rekrutację ofiar, reklamę i sprzedaż usług związanych z handlem ludźmi;
- K. mając na uwadze, że skuteczne przeciwdziałanie handlowi ludźmi wymaga silnych ram działania uwzględniających zintegrowaną przekrojową perspektywę dotyczącą ofiar, obejmującą na przykład kwestię płci i niepełnosprawności oraz mając na uwadze, że należy zwrócić szczególną uwagę na osoby żyjące w skrajnym ubóstwie oraz słabe grupy społeczne, takie jak Romowie, osoby niepełnosprawne, lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe i interseksualne (LGBTI), pracownicy domowi, pracownicy o nieregulowanym statusie, osoby ubiegające się o azyl, uchodźcy, dzieci, włącznie z małoletnimi bez opieki;
- L. mając na uwadze, że kobiety i dzieci mogą zostać zmuszone do świadczenia usług seksualnych w zamian za ochronę, aby przeżyć, aby móc kontynuować migracyjną podróż

lub w zamian za podstawowe utrzymanie; mając na uwadze, że seks w celu przetrwania jest często bezpośrednią konsekwencją luk w pomocy, braków w systemach rejestracji, rozdzielania rodzin oraz braku bezpiecznych i legalnych sposobów wjazdu do UE;

1. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zadbania o wdrożenie dyrektywy 2011/36/UE zgodnie ze zintegrowanym, całościowym podejściem opartym na prawach człowieka, kładąc nacisk na udzielanie ofiarom wsparcia, pomocy i ochrony;
2. podkreśla, że przemyt migrantów i handel ludźmi to dwa różne procedery, które jednak często nakładają się na siebie, w związku z czym należy się nimi zajmować w spójny sposób; przypomina rolę, jaką odgrywają agencje i sieci UE we wczesnym identyfikowaniu ofiar na granicach UE oraz w zwalczaniu handlu ludźmi; podkreśla potrzebę lepszego wymieniać się najlepszymi praktykami, odpowiedniego szkolenia pracowników organów ścigania w zakresie handlu ludźmi, kładąc przy tym szczególny nacisk na wymiar płci oraz specjalne potrzeby kobiet, dzieci i innych słabych grup społecznych będących ofiarami handlu ludźmi, tak by pracownicy ci w pełni rozumieli zjawisko, z którym mają do czynienia, i wiedzieli, jak go wykrywać na wczesnym etapie, a także potrzebę ściślejszej współpracy między Europolem, Eurojustem, organami krajowymi i państwami trzecimi oraz stosowania europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), aby zapobiegać wszelkim formom handlu ludźmi, w tym wyzyskowi seksualnemu w UE, oraz zwalczać te zjawiska;
3. wzywa państwa członkowskie do współpracy w celu lepszego wypracowania wytycznych dotyczących identyfikacji ofiar handlu ludźmi, które mogłyby się przydać służbom konsularnym i straży granicznej w realizacji tego zadania;
4. apeluje do państw członkowskich o zwrócenie szczególnej uwagi na słabe grupy, do których należą oczywiście dzieci; przypomina, że państwa członkowskie przy ocenianiu trudnej sytuacji ofiar muszą rozważyć takie czynniki jak ubóstwo, płeć, niepełnosprawność, ciąża, stan zdrowia, status migranta oraz fakt przynależności do mniejszości etnicznej;
5. uważa, że należy zwrócić większą uwagę na sytuację ofiar będących osobami transpłciowymi, które często doświadczają dyskryminacji, stygmatyzacji oraz gróźb zastosowania przemocy z powodu ich tożsamości płciowej; uważa, że osoby transpłciowe powinny być uznane za słabą grupę społeczną, gdyż są one szczególnie narażone na to, że wpadną w ręce handlarzy ludźmi, którzy nie będą wahali się wykorzystać ich desperacji; uważa, że ten czynnik narażenia powinien być wzięty pod uwagę przez państwa członkowskie przy dokonywaniu indywidualnej oceny ryzyka, tak by zapewnić ofiarom handlu ludźmi odpowiednią ochronę i opiekę; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia urzędnikom, którzy z dużym prawdopodobieństwem będą mieli kontakt z ofiarami lub potencjalnymi ofiarami handlu ludźmi, odpowiednich szkoleń na temat charakterystyki ofiar transpłciowych, tak by urzędnicy ci byli zdolni do bardziej proaktywnego ich identyfikowania oraz dostosowania świadczonej pomocy do potrzeb tych osób;
6. wzywa państwa członkowskie do zwalczania bezkarności, karania handlu ludźmi i zadbania o to, by sprawcy byli stawiani przed wymiarem sprawiedliwości oraz by kary zostały zaostrome; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania wszystkich stosownych międzynarodowych aktów, umów oraz do usankcjonowania

zobowiązań prawnych, w tym Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, które sprawiają, że wysiłki w zwalczaniu handlu ludźmi staną się skuteczniejsze, lepiej skoordynowane i spójne;

7. apeluje do państw członkowskich i organizacji międzyrządowych o zadbanie o to, by w ich interwencjach uregulowane zostały czynniki, które powodują większe narażenie na handel ludźmi, w tym brak równości, ubóstwo oraz wszelkie formy dyskryminacji;
8. wzywa wszystkie państwa członkowskie do przyspieszenia pełnego i prawidłowego stosowania dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar;
9. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia surowych kar za przestępstwa handlu ludźmi, współczesnego niewolnictwa i wyzysku; wzywa do uznania za przestępstwo świadome korzystanie z usług ofiar handlu ludźmi, w tym ofiar handlu w celu prostytucji, wyzyskiwania innych osób do prostytucji lub innych form wykorzystywania seksualnego, przymusowej pracy lub służby, w tym żebractwa, niewolnictwa lub praktyk podobnych do niewolnictwa, zniewolenia, wyzyskiwania do działalności przestępczej lub do usuwania organów; zwraca uwagę nie niewielką liczbę dochodzeń i wyroków skazujących za przestępstwo handlu ludźmi na poziomie krajowym;
10. apeluje o to, by EUROPOL i krajowe siły policyjne potraktowały bardziej priorytetowo ściganie osób ułatwiających handel ludźmi oraz by przeznaczyły na ten cel większe zasoby oraz aby zwróciły szczególną uwagę na szczerzenie zarówno wśród sił policyjnych, jak i wśród ogółu społeczeństwa wiedzy o nowych formach handlu ludźmi;
11. wzywa państwa członkowskie i Komisję do opracowania konkretnych środków zmniejszenia popytu na kobiety, dziewczęta, mężczyzn i chłopców wykorzystywanych do prostytucji, jako kluczowej strategii zapobiegania handlowi ludźmi i zmniejszania skali tego procederu; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia art. 18 ust. 4 dyrektywy 2011/36/UE, a Komisję do poinformowania o osiągniętych wynikach;
12. podkreśla, że kumulacyjny efekt dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową sprawia, że osoby LGBTI są szczególnie narażone na ryzyko, jakim jest handel ludźmi; apeluje do państw członkowskich, aby reagowały na specyficzne potrzeby osób LGBTI; wzywa Komisję do promowania dobrych praktyk w tym zakresie;
13. apeluje do państw członkowskich o stworzenie numerów alarmowych, pod które ofiary handlu ludźmi i wykorzystywania dzwonić, aby szukać pomocy i rad; stwierdza, że takie numery alarmowe okazały się skuteczne w innych dziedzinach, takich jak radykalizacja czy uprowadzenie dzieci;
14. apeluje do państw członkowskich o udostępnienie ofiarom handlu ludźmi pomocy prawnej nie tylko podczas postępowania karnego, ale również w przypadku postępowań cywilnych, dotyczących pracy, imigracji lub udzielania azylu, w których osoby te uczestniczą;
15. podkreśla, że wymuszone małżeństwo może być postrzegane jako rodzaj handlu ludźmi, jeżeli zawiera element wyzysku ofiary, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do

uwzględnienia takiego wymiaru; podkreśla, że wyzysk może być seksualny (gwałt małżeński, zmuszanie do prostytucji lub pornografii) lub ekonomiczny (praca domowa lub zmuszanie do żebractwa) oraz że wymuszone małżeństwo może być ostatecznym celem handlu ludźmi (sprzedaż ofiary jako żony lub zawarcie małżeństwa pod przymusem); podkreśla, że władze mają trudności z rozpoznaniem w praktyce handlu ludźmi tego rodzaju, ponieważ odbywa się on w sferze prywatnej; wzywa państwa członkowskie, aby przewidziały odpowiednie usługi opieki nad ofiarami; apeluje do Komisji, aby nasiliła wymianę dobrych praktyk w tym zakresie;

16. wyraża zaniepokojenie rosnącym zjawiskiem „loverboys”; przypomina, że ofiary tego zjawiska często są emocjonalnie uzależnione, co utrudnia dochodzenia, ponieważ niełatwo jest wykryć, że są one ofiarami handlu ludźmi, a ponadto często odmawiają składania zeznań przeciwko swojemu „loverboy”; apeluje do Komisji, aby wzmocniła wymianę dobrych praktyk w tym zakresie; wzywa państwa członkowskie, aby przewidziały specyficzną pomoc dla tego rodzaju ofiar oraz aby upewniły się, że organy ścigania i organy sądowe traktują je jako ofiary, w szczególności jeżeli są to osoby nieletnie, aby uniknąć ich stygmatyzacji z powodu „dewiacyjnych zachowań”;
17. apeluje do UE i państw członkowskich o wzmocnienie współpracy regionalnej w zakresie zwalczania handlu ludźmi na znanych szlakach, takich jak szlak prowadzący ze Wschodu do UE, poprzez wykorzystanie Instrumentu na rzecz Stabilności oraz poprzez stałe zobowiązania krajów kandydujących;
18. podkreśla, że wiele ofiar wyzysku seksualnego jest narkotyzowanych, co pozwala utrzymać je w stanie uzależnienia fizycznego i psychicznego; apeluje więc do państw członkowskich, aby utworzyły dla tych ofiar specjalistyczne programy pomocy i aby uznawały taki element za okoliczność obciążającą w postępowaniach karnych w sprawie handlu ludźmi;
19. apeluje do państw członkowskich i UE o gromadzenie i wymianę wiarygodnych, szczegółowych informacji o handlu ludźmi;
20. przypomina, że rozporządzenie (UE) 2015/2219/UE w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) przewiduje propagowanie w szkoleniach powszechnego poszanowania i zrozumienia praw podstawowych w kontekście ścigania, mianowicie praw ofiar, oraz wspieranie i ochronę tych osób, w tym obronę praw ofiar przemocy ze względu na płeć; podkreśla znaczenie, jakie mają te przepisy w zakresie handlu ludźmi ze względu na trudną sytuację ofiar i apeluje do agencji CEPOL, aby, przygotowując wszelkie przyszłe szkolenia, w pełni uwzględniała ten wymiar;
21. apeluje do państw członkowskich o zwalczanie handlu ludźmi poprzez podjęcie zdecydowanych kroków wobec osób korzystających z internetu i sieci społecznościowych w celu rekrutowania oraz wykorzystywania ludzi;
22. przypomina, że dyrektywa 2011/36/UE zakazuje karania ofiar handlu ludźmi; w świetle transgranicznego i wewnątrzunijnego charakteru handlu ludźmi, wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia art. 11–17 dyrektywy 2011/36/UE, dotyczących ochrony i wsparcia ofiar handlu ludźmi (w szczególności poprzez zwiększenie liczby schronisk dla ofiar oraz wzmocnienie programów reintegracji społecznej ofiar), a także do pełnego wdrożenia dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie

praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, tak by zapewnić spójność, właściwe wsparcie i pomoc, w tym prawo do pobytu oraz dostęp do rynku pracy państwa członkowskiego, do którego trafiła ofiara handlu ludźmi; podkreśla, że te przepisy nie powinny być uzależnione od złożenia przez ofiarę skargi lub oskarżenia ani od współpracy w dochodzeniu karnym; wzywa Komisję do wzmocnienia wymiany najlepszych praktyk w zakresie ochrony ofiar;

23. apeluje do państw członkowskich o krytyczną ocenę rejestru uchodźców, a także ocenę właściwych służb i struktur opieki, gdyż uchodźcy, w szczególności małoletni pozostający bez opieki, to grupa niezwykle narażona na wyzysk przez gangi przestępcze, wskutek czego mogą się oni stać ofiarami handlu ludźmi;
24. przypomina, że według Europolu około 10 000 dzieci pozostających bez opieki zniknęło bez śladu po przybyciu do UE w 2015 r. i że mogą być one ofiarami handlu ludźmi oraz mogą być narażone na wszelkie formy wyzysku i nadużyć; apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie pakietu azylowego i rejestrowanie dzieci w momencie ich przybycia, aby objąć je systemami ochrony dzieci; apeluje do państw członkowskich o intensywniejszą wymianę informacji, aby lepiej chronić migrujące dzieci w Europie;
25. wzywa wszystkie państwa członkowskie do skutecznego zagwarantowania praw ofiar dzięki wprowadzeniu w szczególności dostępu do pomocy i reprezentacji prawnej, wsparcia psychologicznego i pomocy medycznej obejmującej w szczególności prawo do przerwania ciąży dla ofiar wykorzystywania seksualnego, prawo do dostępu do wymiaru sprawiedliwości i adwokata oraz ewentualnego odszkodowania, a także ewentualnego dostępu do programów ochrony świadków; przypomina, że dyrektywa 2012/29/UE przewiduje minimalne normy w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz że wdrożenie dyrektywy 2011/36/UE powinno być analizowane w świetle przepisów dyrektywy 2012/29/UE; zauważa, że można także wprowadzić specjalne środki, aby chronić ofiary przed dodatkową wiktymizacją i traumą podczas dochodzenia i procesu;
26. podkreśla, że dla skutecznego zwalczania handlowi ludźmi kluczowe znaczenie ma zapobieganie poprzez podjęcie odpowiednich środków, takich jak edukacja i szkolenia, aby zniechęcić i ograniczyć popyt, a także kampanie informacyjne i uświadamiające, w tym o nowoczesnym niewolnictwie, programy badawcze i edukacyjne mające na celu zmniejszenie narażenia na zostanie ofiarami handlu ludźmi; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia ukierunkowanych działań w celu ograniczenia popytu na handel ludźmi; wzywa też państwa członkowskie do wprowadzenia surowszych kar dla licznych pracodawców i właścicieli nieruchomości, którzy ułatwiają handel ludźmi poprzez dalsze wykorzystywanie ofiar; zwraca się także do państw członkowskich i organów ścigania o zacieśnienie współpracy z inspektorami ds. bhp, socjalnych i zdrowotnych, a także z inspektorami w sektorze rybołówstwa;
27. apeluje do Komisji Europejskiej o ocenienie skuteczności współpracy między państwami członkowskimi a Europolem w ramach zwalczania handlu ludźmi; podkreśla znaczenie, jakie ma systematyczna wymiana danych oraz zasilanie przez wszystkie państwa członkowskie europejskich baz danych wykorzystywanych do tego celu, w szczególności baz danych Europolu takich jak Focal Point Phoenix i Focal Point Twins; podkreśla, że straż graniczna i przybrzeżna musi mieć dostęp do baz danych Europolu;
28. wzywa Komisję Europejską do głębszego przeanalizowania w świetle dyrektywy

2011/36/UE roli, jaką internet, sieci społecznościowe i nowe technologie odgrywają w handlu ludźmi, uwzględniając przy tym wyzysk seksualny na stronach pornograficznych i na stronach oferujących spektakle seksualne online;

29. wzywa Europol i państwa członkowskie do wzmocnienia działań przeciwko werbownikom dzięki proaktywnemu podejściu lub na podstawie zeznań świadka, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2011/36/UE; podkreśla, że werbownicy wykorzystują różne sposoby, w tym mianowicie sieci społecznościowe i strony internetowe (agencje rekrutacyjne online); wzywa Komisję Europejską do rozszerzenia uprawnień unijnej jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (IRU), istniejącej w Europolu, na zwalczanie handlu ludźmi;
30. zwraca się do Komisji o rozwinięcie uprzywilejowanego partnerstwa z dużymi przedsiębiorstwami w dziedzinie internetu oraz o należyte informowanie Parlamentu Europejskiego;
31. wzywa do lepszego wdrożenia i monitorowania stosowania art. 8 dyrektywy 2011/36/UE, tak aby ofiary handlu ludźmi nie były ścigane i aby nie nakładano na nie sankcji albo kar, oraz podkreśla, że obejmuje to nienakładanie sankcji albo kar za prostytucję i niekaranie za nielegalny wjazd do państw tranzytowych i docelowych lub za nielegalny pobyt w tych państwach;
32. podkreśla znaczenie „śledzenia pieniędzy” jako kluczowej strategii w zakresie śledzenia i ścigania zorganizowanych sieci przestępczych czepiących profit z handlu ludźmi oraz wzywa Europol i Eurojust do wzmocnienia swoich zdolności w zakresie zwalczania handlu ludźmi; apeluje do państw członkowskich o bliską wzajemną współpracę oraz o współpracę z Europolem w badaniu aspektów finansowych i prania pieniędzy w poszczególnych przypadkach handlu ludźmi; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zacieśnić współpracę prowadzącą do zamrażania i konfiskowania mienia osób uczestniczących w handlu ludźmi, ponieważ mógłby to być skuteczny sposób, by przekształcić handel ludźmi z „biznesu o niskim ryzyku i wysokich zyskach” w „biznes o wysokim ryzyku i niskich zyskach”; w tym kontekście apeluje do państw członkowskich o skuteczniejsze korzystanie z wszystkich dostępnych narzędzi, takich jak wzajemne uznawanie wyroków sądowych, wspólne zespoły śledcze oraz europejski nakaz dochodzeniowy; uważa, że skonfiskowane mienie osób skazanych za przestępstwa związane z handlem ludźmi powinny być wykorzystywane do niesienia pomocy ofiarom handlu i wypłacania im odszkodowań; zwraca uwagę, że ogromne sumy pieniędzy pochodzące z handlu ludźmi i wyzysku są wykorzystywane do finansowania innych rodzajów groźnych przestępstw;
33. uważa, że art. 11 ust. 5 dyrektywy 2011/36/UE należy rozszerzyć, wprowadzając pomoc przeznaczoną na przyszłą integrację (naukę języka, zaznajomienie się z kulturą i społeczeństwem itp.), jeżeli ofiara ze względu na okoliczności, w jakich się znajduje, może się ubiegać o zezwolenie na pobyt;
34. podkreśla, że państwa członkowskie powinny zacieśnić współpracę policyjną i sądową, w szczególności za pośrednictwem Europolu i Eurojustu, w tym w zakresie wymiany informacji i walki z rekrutowaniem potencjalnych ofiar handlu ludźmi przez internet;
35. apeluje do państw członkowskich o bezzwłoczne wdrożenie dyrektywy 2011/36/UE oraz

innych odnośnych ram prawnych dotyczących handlu ludźmi; wzywa Komisję do podjęcia działań prawnych wobec państw członkowskich, które nie dopełniają swoich obowiązków;

36. podkreśla, że organizacje pozarządowe i osoby zajmujące się ochroną ofiar handlu ludźmi i niesieniem im pomocy nie powinny być pociągane do odpowiedzialności za przestępstwo;
37. apeluje do państw członkowskich o edukowanie swoich obywateli za pośrednictwem kampanii informacyjnych na temat handlu ludźmi i identyfikacji ofiar; wzywa państwa członkowskie i UE do przeznaczenia środków finansowych dla organizacji pozarządowych wspierających ofiary handlu ludźmi;
38. wzywa Komisję Europejską do zbadania, w jaki sposób różne podejścia do prostytucji w prawie krajowym wpływają na handel ludźmi;
39. apeluje do UE o zwrócenie uwagi na nowe formy handlu ludźmi i wykorzystywania ludzi, w tym wykorzystywanie do celów reprodukcyjnych oraz handel noworodkami, a także o zwiększenie ich rozpoznawalności;
40. apeluje o spójne podejście do ścigania przestępstw związanych z handlem ludźmi oraz do państw członkowskich o usprawnienia prowadzonych dochodzeń i śledztw; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do nasilenia współpracy transgranicznej i współpracy z odpowiednimi agencjami UE;
41. apeluje do państw członkowskich o włączenie zasady non-refoulement do swoich wytycznych w sprawie zwalczania handlu ludźmi, jak w przypadku protokołu ONZ w sprawie handlu ludźmi i konwencji Rady Europy o handlu ludźmi, oraz w zgodzie z obowiązkami państw wynikającymi z międzynarodowego prawa uchodźczego oraz międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka;
42. przypomina, że szkolenie pracowników i urzędników jest kluczowe dla wczesnej identyfikacji ofiar i zapobiegania przestępstwom; apeluje zatem do państw członkowskich o pełne stosowanie art. 18 ust. 3 dyrektywy 2011/36/UE i dzielenie się najlepszymi praktykami;
43. wzywa Komisję Europejską do oceny konieczności ewentualnej zmiany uprawnień przyszłej prokuratury europejskiej, aby po jej powołaniu uprawnienia te obejmowały zwalczanie handlu ludźmi;
44. wzywa UE do przedstawienia za pośrednictwem Eurostatu szacunkowej liczby ofiar handlu ludźmi, zarejestrowanych lub nie, zgodnie z ogólnymi wzorcami stosowanymi przez organizacje takie jak Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM), Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC) oraz Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP);
45. wzywa do zacieśnionej współpracy z platformami internetowymi nad projektami służącymi szerzeniu świadomości o ryzyku bycia namierzonym i rekrutowanym za pośrednictwem internetu i sieci społecznościowych;

46. uważa, że migranci, zwłaszcza dzieci, są szczególnie narażeni na handel ludźmi; wzywa państwa członkowskie do nasilenia współpracy, w tym w hotspotach, w celu identyfikacji potencjalnych ofiar oraz zwalczania handlarzy ludźmi i przemytników; w związku z tym przypomina, że obowiązkiem państw członkowskich jest poświęcenie szczególnej uwagi dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi, w tym małoletnim bez opieki, którzy przybyli z państw trzecich, oraz zapewnienie specjalnej ochrony dzieciom uczestniczącym w postępowaniach karnych, przy czym dobro dziecka musi być zawsze uznawane za wartość nadrzędną (art. 13,14,15 i 16);
47. zachęca UE i państwa członkowskie do prowadzenia badań nad najnowszymi tendencjami i formami handlu ludźmi, w tym nad wpływem obecnego kryzysu migracyjnego na handel ludźmi, tak by znaleźć odpowiednią i ukierunkowaną odpowiedź na te zmiany;
48. uważa, że bezpieczne i legalne sposoby wjazdu do UE pozwoliłyby zmniejszyć narażenie potencjalnych ofiar i ograniczyć handel ludźmi;
49. docenia działalność koordynatora UE ds. zwalczania handlu ludźmi, który jest odpowiedzialny za poprawę koordynacji i spójność między instytucjami i agencjami UE, państwami członkowskimi i podmiotami międzynarodowymi oraz za rozwijanie istniejących i tworzenie nowych strategii UE w celu zwalczania handlu ludźmi; uważa jednak, że w celu przyspieszenia odpowiedzi UE na proceder handlu ludźmi mandat koordynatora UE ds. zwalczania handlu ludźmi powinien zostać rozszerzony.

**WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	7.4.2016
Wynik głosowania końcowego	+: 31 -: 1 0: 18
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Malin Björk, Michał Boni, Caterina Chinnici, Rachida Dati, Cornelia Ernst, Laura Ferrara, Monika Flašíková Beňová, Kinga Gál, Sylvie Guillaume, Jussi Halla-aho, Monika Hohlmeier, Sophia in 't Veld, Eva Joly, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Timothy Kirkhope, Barbara Kudrycka, Kshetu Kyenge, Juan Fernando López Aguilar, Monica Macovei, Claude Moraes, Péter Niedermüller, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Branislav Škripek, Csaba Sógor, Traian Ungureanu, Kristina Winberg, Tomáš Zdechovský
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Laura Agea, Carlos Coelho, Pál Csáky, Miriam Dalli, Daniel Dalton, Gérard Deprez, Anna Hedh, Jean Lambert, Jeroen Lenaers, Andrejs Mamikins, Morten Helveg Petersen, Emil Radev, Barbara Spinelli, Jaromír Štětina, Elissavet Vozemberg-Vrionidi
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Petras Auštrevičius, Herbert Dorfmann, José Inácio Faria, Eugen Freund, David McAllister, Marita Ulvskog